

Missing link

Vincent Kompany mag dan technisch gezien geen transfer zijn, maar geen transfer en een contractverlenging is eigenlijk ook een transfer. Zo wordt dat gepercipieerd in de grootste sport-economie, de Amerikaanse. Als Vince the Prince zijn contract uitdoet dat hij vorige week heeft verlengd, zal hij tien jaar bij Manchester City hebben gespeeld, toch al zijn derde grote team. Kompany is wat de Amerikanen een *franchise player* noemen, een rareiteit in het moderne wereldvoetbal. Hij zit in dezelfde categorie als Messi en Rooney en dan heb je het wel gehad met wereldsterren die onlosmakelijk aan één club verbonden zijn. Kompany is vaste inboedel van City en welke binnenhuisarchitect ook wordt ingehuurd, voor het massieve meubel Kompany zal altijd een kamer worden gezocht. Tot er een poot afbreekt natuurlijk en dan gaat ook hij onverbiddelijk naar de kringloopwinkel. Neen, Anderlecht is geen kringloopwinkel, maar Steven Defour is ook geen wereldspeler en geen *franchise player*. Dat was hij ook niet bij Standard, want hij kwam al van Genk, waarbij hij in 2006 dreigde met de befaamde 'wet van 1978' om zijn overgang naar Standard te krijgen. Defour is de postmoderne voetballer die gaat waar het evenwicht van spelvreugde en geld verdienen hem stuurt. Bij Porto was het geld beter, maar hij speelde niet. Bij Anderlecht is het salaris minder, maar kan hij zijn carrière herlanceren. Vijf jaar Anderlecht?

Vergeet het.

Bij Standard zijn ze niet happy. Roland Duchâtelet kan het geen zier schelen want die vindt dat geschuif met spelers normaal, maar de fans lopen rood aan en deze keer van woede. Defour hadden ze zelf ook wel terug gewild maar de Champions League en D'Onofrio hebben hier de doorslag gegeven. Het is nog wel even tot 24 en 25 januari, het weekend waarin Standard de aartsvijand uit Anderlecht ontvangt, maar ik zou Defour de raad willen geven dan alvast een lichte blessure in te plannen. Evenzeer geven we hem graag het dwingend advies mee de E40 niet te gebruiken voorbij Opheylissem. Tenzij

*Steven Defour
is de oplossing,
de sleutel,
de 'missing link',
zegt Anderlecht.
Dat laatste willen we
heel graag geloven
want zo ziet hij er
ook een beetje uit*

met een pet, een flinke baard en beschilderd, maar dat is in zijn geval geen vormomming meer. Misschien dat hij zijn Porsche kan inruilen voor een gepantserde Hummer, maar het zal een nano-druppeltje op een heel erg hete plaat zijn als hij ooit op Franstalig grondgebied autopech krijgt.

Steven Defour is de oplossing, de sleutel, de *missing link*, zegt Anderlecht. Dat laatste willen we heel graag geloven want zo ziet hij er ook een beetje uit. Overigens is dat maar schijn, want met Defour kan je wel degelijk een serieuze discussie voeren.

Toch neemt Anderlecht een risico. Dat recordbedrag van zes miljoen hoesten ze daar wel op, maar wat als Defours motor niet aanslaat en bijgevolg ook die van Anderlecht stationair blijft draaien zoals in de eerste drie wedstrijden? Dit blijft voetbal waarin 1+1 haast nooit 2 is. Soms is het 4 en een ander keer is het 0, NUL. Nogal wat commentatoren denken dat de Anderlechtfans Steven Defour in de armen zullen sluiten bij zijn eerste veroverde bal en diepe inspeelpass, maar dat is lang niet zeker. Wat als de immer kritische mauve fans met het korte lontje en het nog kortere geheugen zich zijn teksten ten tijde van het Wasyl-drama herinneren, of die van een paar maanden geleden toen hij vond dat Standard en niet Anderlecht kampioen had moeten worden? Je wil het, Roger, Herman en Besnik zijnde, niet gedroomd hebben.